

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/407/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5814205641
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Mejstřík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5814205641.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Mejstříka, členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Jána Burika, v právnej veci navrhovateľky : I. Y., rod. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. U. č. XXX, zastúpená JUDr. Miroslavom Bachyncom, advokátom, so sídlom T. č. XXX, proti odporcom: 1/ E. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom W., Q. č. XX/XX, 2/ E. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. U. č. XX, 3/ Y. R., rod. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y., Y. T. č. XXX, 4/ Y. V., rod. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. U. č. XX, všetci zastúpení JUDr. Petrom Machajom, advokátom so sídlom H. V., C. XX, o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 8C/105/2014-102 zo dňa 16.03.2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľka je povinná zaplatiť odporcom v rade 1/ až 4/ náhradu trov odvolacieho konania predstavujúcu trovy právneho zastúpenia v sume 274,94 eur v lehote troch dní na účet zástupcu JUDr. Petra Machaja, advokáta so sídlom H. V., C. XX.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Námestovo zamietol návrh, ktorým sa domáhala navrhovateľka určenia, že je podielovou spoluvlastníčkou pozemkov uvedených na LV č. XXXX, XXXX, XXXX a XXXX v k.ú. I. U., a to v podieloch, ktoré sú evidované na mená odporcov v rade 1/ až 4/. Návrh zdôvodnila tým, že predmetné spoluvlastnícke právo nadobudla od svojho otca E. V. v roku 1990 ústnou zmluvou a spoluvlastnícke právo vydržala. Prvostupňový súd návrh zamietol s poukazom na ust. § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka v platnom znení, keď konštatoval, že držba nemohla byť dobromyseľná a navrhovateľka tak oprávnenou držiteľkou. V roku 1990, kedy mala ústnou darovacou zmluvou získať spoluvlastníctvo, musela vedieť, že právna úprava vyžaduje zmluvu písomnú a taktiež následne jej registráciu štátnym notárstvom. V tejto súvislosti poukázal prvostupňový súd aj na judikatúru Najvyššieho súdu SR. Z uvedených dôvodov návrh zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešným odporcom priznal náhradu trov predstavujúcu trovy právneho zastúpenia, resp. iné trovy spolu vo výške 663,- eur s poukazom na ust. Vyhlášky č. 655/2004 Z.z..

Proti tomuto rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, prostredníctvom zástupcu podala odvolanie navrhovateľka. Zdôvodnila ho s poukazom na ust. § 205 ods. 2 písm. c), f) O.s.p. s tým, že prvostupňový súd nevykonal riadnym spôsobom dokazovanie, keď nevypočul navrhnutých svedkov a jeho závery vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhovateľka sa nemohla stotožniť so záverom prvostupňového súdu v tom, že nemohla byť dobromyseľnou držiteľkou s tým, že musela vedieť, že k vydržaniu je potrebná písomná a nie ústna zmluva. Odporcovia v rade 1/ a 2/ nadobudli spoluvlastníctvo k predmetu žaloby v dôsledku prehlásenia o držbe pred notárom na tom základe, že ich právni

predchodcovia nadobudli spoluvlastníctvo tiež darovaním. Právny systém platný v Slovenskej republike by mal teda platiť pre všetkých rovnako. Notár vyhovel tvrdeniam odporcov o nadobudnutí vlastníctva ich právnych predchodcov titulom vydržania a súd v jej veci v obdobnom prípade nevyhovel a takýto postup je pre ňu nepochopiteľný. Jej otec, nebohý E. V., sa považoval za výlučného vlastníka pozemkov, ktoré dobromyseľne a nerušene užíval od roku 1954 na tom základe, že mu ich darovala jeho matka taktiež bez písomne nevyhotovenej darovacej zmluvy. Preto v roku 1990 daroval navrhovateľke bez písomnej darovacej zmluvy nehnuteľnosti, lebo písomnou formou nemohol prepisovať to, čo nebolo na neho napriek dobromyseľnej držbe napísané. Z uvedených dôvodov žiadala odvolateľka napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a zároveň priznať trovy konania.

Odporcovia prostredníctvom zástupcu k podanému odvolaniu podali písomné vyjadrenie, v ktorom uviedli, že tvrdenia navrhovateľky o dare a užívaní žalovaných pozemkov nie sú pravdivé, pretože oni si dali osvedčiť len pozemky, ktoré vlastnil a užíval ich otec. Svojím osvedčením vôbec nezasiahli do pozemkov, ktoré by boli vo vlastníctve (a to na základe rôznych právnych titulov) otca navrhovateľky, E. V.. Poukázali na to, že právni predchodcovia účastníkov konania ešte za života potvrdili užívacie a vlastnícke vzťahy k uvedeným nehnuteľnostiam, keď do notárskej zápisnice zo dňa 19.08.1966 spísali osvedčenie o vyrovnaní dedičských podielov a táto zápisnica bola podkladom aj pre zápis vlastníckych vzťahov na liste vlastníctva k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom aj tejto žaloby. Sú názoru, že prvostupňový súd zákonným spôsobom vyhodnotil stav veci a nepokračoval v ďalšom konaní, lebo výsledkom aj rozsiahleho dokazovania by bol žalobný návrh zamietnutý. Žiadali priznať aj trovy odvolacieho konania.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 214 O.s.p. rozsudok prvostupňového súdu v súlade s § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Z obsahu spisu a vykonaného dokazovania prvostupňovým súdom ako i z preskúmania napadnutého rozsudku mal i odvolací súd preukázané, že navrhovateľka sa domáhala určenia spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam v k.ú. I. U., evidovaným v označených listoch vlastníctva správy katastra. Návrh zdôvodnila tým, že uvedené podiely získala od svojho právneho predchodcu, otca E. V. v roku 1990 neformálnou ústnou darovacou zmluvou. Prvostupňový súd takýto právny titul nepovažoval za spôsobilý k tomu, aby na základe neho mohlo dôjsť k vydržaniu nehnuteľností, pričom poukázal na jednotlivé ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce vydržanie a podmienky, aby uvedeným spôsobom k nadobudnutiu vlastníctva mohlo dôjsť. Predpokladom okrem iného je aj oprávnenosť držby založená na dobromyseľnosti vydržiteľa. Tu konštatoval, že navrhovateľka nemohla byť dobromyseľnou držiteľkou, nakoľko musela vedieť, že na nadobudnutie vlastníctva v roku 1990 k nehnuteľnosti nepostačuje neformálna ústna zmluva.

Odvolací súd sa vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti s rozhodnutím prvostupňového súdu, právnym posúdením veci, ako aj zdôvodnením rozsudku plne stotožňuje a v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. na tento poukazuje. Odvolateľ k veci samotnej neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa prvostupňový súd nevysporiadal, a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne na to nadväzujúce vydané rozhodnutie prvostupňového súdu. Navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal ním tvrdené skutočnosti, svoj nárok odvodzoval od ústnej zmluvy, pričom aj v odvolaní uviedol, že iným spôsobom zmluva uzatvorená byť nemohla, nakoľko ani právni predchodca navrhovateľky nemohol inak postupovať, lebo písomnou formou nemohol prepisovať to, čo nebolo na neho, napriek dobromyseľnej držbe, napísané. Toto tvrdenie len potvrdilo závery prvostupňového súdu, že navrhovateľka vedela o tom, akým spôsobom mohla vlastníctvo k nehnuteľnostiam nadobudnúť a že aj jej prípadná držba nehnuteľnosti nebola dobromyseľná. Pokiaľ navrhovateľka v odvolaní uviedla, že odporcovia v rade 1/, 2/ tiež niektoré spoluvlastnícke právo k nehnuteľnostiam získali „vydržaním“ a prehlásením tejto skutočnosti v notárskej zápisnici, právnymi predchodcami evidovanými ako spoluvlastníkmi (v písomných operátoch správy katastra) nebol právny predchodca navrhovateľky - jej otec, ale iné osoby. Z vyššie uvedených dôvodov potom odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. a priznal odporcom ako úspešným účastníkom odvolacieho konania náhradu trov predstavujúcu náhradu trov právneho zastúpenia v zmysle Vyhlášky č. 655/2004 Z.z., pričom trovy predstavujú

náhradu za 2 úkony právnej pomoci, a to porada s klientmi podľa záznamu vykonaná dňa 06.05.2015 z dôvodu podaného odvolania a podané vyjadrenie k odvolaniu v písomnej podobe súdu. Pri priznaní trov vychádzal súd z ust. § 11 ods. 1 písm. a) resp. § 13 ods. 2 Vyhlášky, pričom sadzba tarifnej odmeny predstavujúca 1/13 výpočtového základu pre rok 2015 je 64,54 eur. Pri spoločnom zastupovaní viacerých účastníkov znížená o polovicu predstavuje 32,27 eur, pri zastupovaní štyroch účastníkov náhrada predstavuje 129,08 eur. K tomu bol priznaný režijný paušál v zmysle § 16 ods. 3 Vyhlášky vo výške 8,39 eur. Za 1 úkon náhrada predstavuje 137,47 eur, pri 2 úkonoch je táto suma 274,94 eur. Jednotlivé právne úkony považoval súd za účelne vykonané pre ochranu práv účastníkov v súdnom konaní.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.